PORTA

1993-1998

PETER STUCHLÍK

PORTA 1993–1998

Peter Stuchlík

PŘEDMLUVA, TAK TROCHU O VŠEM

Když mě Jirka Vondráček požádal, abych napsal něco o období, kdy jsem šéfoval PORTĚ (tedy byl jejím předsedou), s tím, že v historii této kulturní tradice našeho národa zcela chybí jakýkoliv záznam o událostech dané doby, bylo mi hned jasné několik věcí:

a) že se jím hozené rukavice chopím,

b) a že vůbec netuším, jak na to.

Jak to pojmout, jako literární útvar? Pokud napíši suchá data, tak případný čtenář jen těžko pochopí, co se odehrávalo pod povrchem, v zákulisí a proč. Tedy přijde o to nejzajímavější a nejdůležitější. Navíc, i když mám v elektronické podobě archív zálohovaný, ne vše v něm je a paměť si za ty roky už také vybrala svoji daň. Takže stejně všechna důležitá data bych dohromady nedal.

Nakonec jsem se tedy rozhodl, že to pojmu jako svoje vyprávění. To by mohlo zvýšit čtivost textu a umožnilo by mi to se vyhnout některým úskalím, ale na druhou stranu by vznikl značně subjektivní materiál. Tedy těžko něco, co by šlo považovat za historický dokument. Nakonec jsem si řekl: „vždyť je to jedno“. Stejně ať to napíši jakkoli a jakýmkoliv stylem, bude to do té či oné míry subjektivní a viděné mýma očima. Abych zmíněnou chybu aspoň trochu odčinil, pokusím se všude tam, kde existovaly jiné názory, nebo se ukázalo, že jsem v té době něco špatně viděl, uvést vše co nejobjektivněji s přihlédnutím k současnému stavu mých vědomostí a paměti kolegů, co se podíleli.

A hned je tu další čertík, který vystrkuje růžky z krabičky. Jak si poradit se jmény? Lidé, o kterých budu psát, jsou skutečně žijící osoby (většinou ještě stále žijící) a pokud mám být co nejvíce objektivní, určitě budu muset o některých z nich napsat pár nepřívětivostí. Kdybych je vynechal, vzdálil bych se historickému dokumentu až příliš a především mnohému, o co skutečně šlo. Takže do toho skočím rovnýma nohama a uvidíme, jak to dopadne.

Jsem tak trochu raritou, protože jsem prvním předsedou PORTY, který nebyl hudebník. Zlomyslné duše dodávají, že jsem úplný antimuzikant. Využívám této příležitosti a uvádím věci na pravou míru. Býval jsem v Junáckém oddíle nejlepším zpěvákem, dokud jsem

nezačal mutovat. Pak jsem se přestal slyšet. Všechno a všechny slyším dodnes naprosto perfektně, jen sám sebe ne. Přestal jsem zpívat a začal jsem se učit hrát na kytaru. A i když kvůli kouzlení jsem později hraní zanechal, tak jsem se většinu svého života pohyboval mezi špičkovými hudebníky této krajiny. A díky uskupením lidí, se kterými jsem se v různých etapách svého života stýkal, jsem si prošel a prožil hodně hudebních žánrů.

V přímém hudebním vztahu k PORTĚ jsou mé Junácké kořeny, které se dále rozrůstaly působením táborových ohňů a potlachů na čundrech. Ale také nesmím opomenout vliv kamaráda Tomáše Slavíčka v pozdějších letech, jednoho z nejlepších světových bendžistů, který mi ukázal svět Tonyho Trischky a Mac Nealyho. Jeho oblíbeným rčením bylo: „česká country a jiné duševní poruchy". S partou kolem něj jsem jel na první nebo druhou Plzeňskou PORTU, ještě pod taktovkou SSM. To, co jsem tam zažil a viděl, mnou hluboce otřáslo. Skvělá atmosféra, báječní lidé chovající se k sobě velice slušně, většinou dobrá muzika. Ale pod tím vším zněl hluboký falešný tón. Vím, že mnohé skalní příznivce PORTY naštvu, ale je třeba si to konečně připustit. Celý ten cirkus byl organizován SSM, tedy prodlouženou rukou KSČ a pod taktovkou STB. Plnil hned několik důležitých rolí. Byl jakýmsi pojistným ventilem, přes který se upouštěl kulturní přetlak. Také sloužil na srovnání některých odbojných muzikantů pěkně do lajny. A navíc mezi publikem i muzikanty pobíhala hezká řádka spolupracovníků STB, kteří pilně fotili a psali hlášení, kdo je kdo a co říká. Viděl jsem to už tehdy a odtajněné materiály STB mi později daly za pravdu. Takže, když jsem

si své tehdejší plzeňské Portovní zážitky shrnul dohromady, řekl jsem si: „Už nikdy více“. Po bok se řadí další zážitek, který se mi přihodil opět díky Tomáši Slavíčkovi. Bylo to v Kopidlně na Banjo Jamboree, ten rok, co zdrhnul za kopečky (myslím, že to byl r. 1981). Tomáš nesoutěžil, ale měl samostatný blok jako výplň přestávky. Nastoupil na jeviště s celým big-bandem. Velké bicí, bonga, konga, dechy včetně tuby a pozounů, skvadra smyčcových nástrojů i s violončelem, elektrické kytary atd. Na jeden zátah vystřihli celou Karavanu od Gerschvina. Už nikdy jsem ji neslyšel lépe zahranou, i když ve velmi nezvyklé instrumentaci. Většina diváků na to zůstala koukat s otevřenou pusou a vůbec nechápali, která bije. Mně z té muziky dodnes běhají mravenci po kůži a ježí se mi chlupy.

